

Ποιμαντική προσέγγιση στο Σύμφωνο Ελεύθερης Συμβίωσης

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1feJgBi>]

β) Ενδιαφέρον παρουσιάζουν τα αποτελέσματα δημοσκοπήσεων, οι οποίες διενεργήθηκαν αμέσως μετά τη θεσμοθέτηση του Συμφώνου Ελεύθερης Συμβίωσης το 2008. Στο ερώτημα « Είστε υπέρ ή κατά του Συμφώνου Ελεύθερης Συμβίωσης; » το 59,2% των ερωτηθέντων ήταν υπέρ, το 38,2% κατά και ένα 2,6% δεν απάντησε [74]. Ένα 57,5% έκρινε σωστή τη θέσπιση του Συμφώνου, έναντι ενός 28% που απάντησε αρνητικά^[75]. Επίσης, το 75,7% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι διαφωνεί με το χαρακτηρισμό « πορνεία », ο οποίος αποδόθηκε από τους ιεράρχες στις χωρίς γάμο σχέσεις, ενώ το 56% παραδέχονταν ότι είχε μικρή γνώση ή ακόμα και καμία ενημέρωση για το νομοθέτημα του Υπουργείου Δικαιοσύνης^[76].

Αξιολογώντας τα παραπάνω στατιστικά δεδομένα καταλήγουμε στο συμπέρασμα

ότι οι ποιμένες οφείλουν να επιδείξουν μεγάλη προσοχή στους χαρακτηρισμούς που χρησιμοποιούν όταν αναφέρονται σε όσους συνάπτουν εξωγαμικές σχέσεις. Η εμπέδωση του ηθικού περιεχομένου της Ορθόδοξου πίστεως, από το ποίμνιο δεν μπορεί να επιτευχθεί, παρά μόνο αν καταβάλλεται από τον ποιμένα υπεύθυνη προσπάθεια για την αποκωδικοποίηση και ανανοηματοδότηση όρων που το σημαίνουν, όπως και την μεταφορά αυτού του περιεχομένου που αυτοί εκφράζουν, στα γλωσσικά σχήματα των ανθρώπων κάθε εποχής.

Σήμερα, όροι όπως « πορνεία », « μοιχεία » ή « αφορισμός », δεν πρέπει να εκλαμβάνονται από τους ποιμένες ως δεδομένοι και αυτονόητοι, αλλά να καταβάλλεται προσπάθεια πλήρους αποσαφήνισής τους, λαμβάνοντας υπόψη το διαφορετικό σημασιολογικό προσανατολισμό που αυτοί έχουν προσλάβει. Επίσης, με δεδομένο ότι η χρήση χαρακτηρισμών ηθικού περιεχομένου απευθύνεται κατ' ευθείαν στον συναισθηματικό κόσμο των ανθρώπων, πρέπει πάση θυσία να αποφεύγεται η χρήση όρων, που προκαλούν και ενισχύουν τα αρνητικά αισθήματα της απογοήτευσης ή του αποκλεισμού των πιστών από τη μάνδρα της Εκκλησίας [77]. Οι πιστοί πρέπει να γίνονται αποδέκτες της διδασκαλίας της Εκκλησίας με σαφήνεια και δίχως μισόλογα, χωρίς όμως την χρήση γλωσσικών σχημάτων η αρνητικά φορτισμένων χαρακτηρισμών, που τους αποθαρρύνουν και τους εκτρέπουν από την ενεργητική επανένταξή τους στο πνευματικό θεραπευτήριο της Εκκλησίας. Γιατί με δεδομένο ότι «...σκοπός του Θεού και αυτού που του έχει ανατεθεί η ποιμαντική εξουσία είναι να φέρουν πίσω το περιπλανώμενο πρόβατο και να το γιατρέψουν, αν το πλήγωσε το φίδι, και να μην το σπρώξουν κάτω στο γκρεμό της απόγνωσης.....[78]» η χρήση αρνητικών χαρακτηρισμών δεν συμβάλλει στην επίτευξη αυτού του στόχου.

[Συνεχίζεται]

[74] Εφημ. Έθνος, 6.4.2008, σ.5.

[75] Εφήμ. Απογευματινή 7.4.200.

[76] Όπ. παρ.

[77] Έχει υποστηριχτεί από διάφορους ψυχολόγους η άποψη ότι τα συναισθήματα ενέχουν εκτός των άλλων και την ηθική λειτουργία, αφού διασυνδέουν ηθικές αξίες και νόρμες με ηθικούς σκοπούς και συμπεριφορές: Για παράδειγμα το συναίσθημα της ενοχής αποτελεί το ηθικό υπόβαθρο της συναισθηματικής ταύτισης με τους άλλους : Shults F.L., « Ethics, Exemplarity, and Atonement », *Theology and the Science of Moral Action*, New York 2013, σ.172. Η θετική μέθοδος του κηρύγματος του ποιμένα, που προάγει την ενθάρρυνση, τον έπαινο, την

ισχυροποίηση της θέλησης και τη σταθεροποίηση στην οδό της αρετής έχει μεγάλη ποιμαντική σημασία: π. Καλλιακμάνης Β., *Μεθοδολογικά Πρότερα της Ποιμαντικής*, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 49.

[78] «...Πας γαρ λόγος Θεώ και τω την ποιμαντικήν εγχειρισθέντι ηγεμονίαν, το πλανώμενον πρόβατον επαναγαγείν, και τρωθέν υπό του όφεως εξιάσασθαι, και μήτε κατά κρημνών ωθήσαι της απογνώσεως...»:102^{ος} κανόνας τῆς Πενθέκτης Συνόδου, βλ. σχ. Ακανθόπουλος Π., όπ. παρ. σσ. 180-181.